

lighed. Men dertil kommer saa, at under dette Kommissionsarbejde har man øjensynlig hele Tiden haft at bakses med et evigt, ja man tør næsten sige endeløst Spørgsmaal, nemlig Kollisionen mellem Arbejdsløshedskassernes Arbejdsanvisning og de kommunale Kontorers Arbejdsanvisning, et Spørgsmaal, som i Virkeligheden kun helt ude i Periferien vedkommer det Spørgsmaal, som beskæftigede os i Sommer, og som vi nu igen skal i Gang med. Det er ikke noget nyt. I 1913—14, den Gang vi behandlede baade Arbejdsanvisningsloven og Arbejdsløshedskasseloven, var der nedsat to Udvalg. Jeg var Medlem af dem begge, og naar vi sad i Arbejdsanvisningsudvalget, talte vi om Arbejdsløshedskasserne, og naar vi sad i Arbejdsløshedskasseudvalget, talte vi om Arbejdsanvisning, og da det blev forsøgt at komme videre ved at holde et Fællesmøde mellem de to Udvalg, viste det sig, at det blot bragte Forvirringen til Højdepunktet. Til sidst mentes det nødvendigt i det ene af Udvalgene at anmode Formanden om, hver Gang man nærmede sig det andet Udvalgs Arbejdsomraade, da at sige Hm, Hm for at holde vedkommende Taler indenfor Udvalgets virkelige Omraade. Det er, som om dette Spørgsmaal: Arbejdsløshedskassernes og Arbejdsanvisningskontorernes Arbejdsanvisning, er blevet to i vort lille Samfund meget mægtige Stormagters Kamp om Ingenmandsland, i hvilket de begge to søger og ønsker at faa Fodfæste, medens det Faktum, som foreligger, er det, at Arbejdsløshedskassernes egen Arbejdsanvisning er opstaaet sammen med Arbejdsløshedskasserne, er *volket* sammen med Arbejdsløshedskasserne og er Grundlaget for Arbejdsløshedskassernes Interesse eller rettere for Arbejderorganisationernes Interesse for Arbejdsløshedskasserne.

Imidlertid, dette viser efter min Mening, at vi fra vor Side havde Ret, som fandt, at det var et for stort Apparat at sætte i Bevægelse for den ekstraordinære Lovgivning, her var Tale om: at nedsætte en Arbejdskommission for denne. Thi et stort Apparat aabner Vej for en stor Debat, og en stor Debat er ikke til at holde indenfor en ekstraordinær Lovgivnings Rammer. Men naar denne Begrænsning, som jo ikke er Kommissionens Fejl, er taget, maa man yde Kommissionens Arbejde den allerstørste Anerkendelse. Det har været baade energisk og hurtigt, og det har været ganske overmaade vejledende for Rigsdagens Ar-

bejde. Det er ikke til at tage fejl af, at Ledelsen af denne Kommission har maattet tage det Standpunkt, at de modstridende Anskuelser angaaende principielle Spørgsmaal maatte have Lov til at snakke sig ud: Langkjær—Caroc contra Hedebol & Co., Arbejdsanvisningskontorerne contra Arbejdsløshedskasserne, de kollektive Arbejdsvægringer contra Arbejdsløshedskasselovens § 14, 7de Stk., Kontrol med Understøttelsen contra Forsikringsret, Understøttelsens Højde contra Arbejdslønnens Højde o. s. v., o. s. v. — alle de principielle Spørgsmaal har Ledelsen maattet give Lov til at snakke ud om i Møderne langt ud over den ekstraordinære Lovs Grænser. Men derefter er det saa vidt muligt og efter min Mening i alt væsentligt med Held blevet overholdt, at hvad der ikke nøje hørte med indenfor Rammerne af den ekstraordinære Lovgivning, er blevet henvist til Bilagene eller til Mindretallets Ændringsforslag, som altsaa ikke optages i Loven.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, vil Arbejdsløshedskassernes almindelige Lovgivning staa urørt og vente paa sin Revision. Det var sikkert ogsaa den eneste Maade, hvorpaa man kunde komme igennem, og vort Parti er parat til i det store og hele at tage dette Lovforslag til Udgangspunkt, at tage Forhandling med de andre Partier ud fra dette Udgangspunkt. Den Skærpelse af Kontrollen, som er foreslaaet, har vor Sympati, baade fordi den kan bidrage til at slaa de ganske overdrevne Fortællinger om Misbrug ned, de Fortællinger, som kolporteres med megen Fryd Mand og Mand imellem, og som ikke bliver mindre ved at vandre fra Mund til Mund, men ogsaa, fordi de virkelige Misbrug kan hindres eller i hvert Fald begrænses gennem denne Kontrol. Thi det ønsker jeg, jeg ved ikke for hvor mangan Gang, at slaa fast, at vort Parti ikke har til Hensigt at holde Haanden over Misbrug. Vor Samfundsopfattelse har ikke Brug for hverken den velhavende Snylter eller for den ubemidlede Snylter, og vi er aldeles klare over, at det er i de arbejdsvilliges egen Interesse lige saavel som i Samfundets og i Statskassens Interesse, at Snylterne ikke uopdaget eller uhindret faar den produktive Arbejders Plads, Skikkelse og Rettigheder.

Men naar man gaar Kommissionsbetænkningen og det deraf følgende Lovforslag igennem, er der en Mand, hvem denne Kommissionsbetænkning giver en eklatant Ret i nogle Ord, som, den Gang de blev